

и защо срама името на войводите. — »Бре хей хора! казахъ азъ, не знаете ли вие какво може да са роди отъ моето сѣдене? Ще дойде полицейнтъ и ще захване да ми са лигави; а азъ не сжмъ наученъ да тжрпа и да подсмжрчамъ. Ако ми каже лошава дума, то азъ твжрде лесно мога да са заборава и да го удара; а отъ това щатъ да произлѣзатъ още по-лошави сѣтнини. Вие и сами видите какви момци сжмъ азъ водилъ по Стара-планина; вие и сами знаете, че азъ сжмъ билъ началникъ на една юнашка чета, която ма е слушала и която е вжрвѣла слѣдъ мене на животъ и на смжрътъ. Кажете ми сега, мога ли азъ да са утжрпа и да дозвола на единъ саполивъ полицейнъ да ма води по полиците и да ми са смѣе? Мога ли азъ да дозвола на единъ гуреливъ началникъ да ма нарича пиенецъ? Азъ сжмъ единъ отъ оние хора, които обичатъ правдата. . . Само за тая правда сжмъ станалъ хайдутинъ. . . По-добре е да стана слуга, нежели да ми кажатъ, че сжмъ харамоѣдецъ. Една зима и съ камане да ма товаратъ, пакъ нѣма да умра. Ща тжрпа, — азъ сжмъ далъ вече дума.« И така, азъ слугувахъ на пощата 2 $\frac{1}{2}$ месѣца. Дойде благовѣщение; но ние са рѣшихме да почѣкаме до гергйоов-день. Х. Димитаръ са намираше въ онова време въ едно село, което са нарича Кникъ. Азъ испроводихъ едно момче да го повика да дойде въ Крагуевацъ. Презъ зимата ние са бѣхме договориле съ Илия да излѣземе на Стара-планина; но когато дойде х. Димитаръ и когато попитахме стариятъ войвода, ще ли да са придружи съ нашата чета, то той ни отговори, че не ще. — »Научи ни баремъ какво да правиме ние